

Când nu mă ții de mână

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

„A fi cu tine sau a nu fi cu tine este singurul
mod pe care îl am la îndemână să măsoar timpul”
Jorge Luis Borges

- Citesc în zori un vers care mă doare
Când desenează amintiri în zbor
Pe-un șevalet, torcând culori amare,
Iar mori de vânt mă macină ușor.

Pășesc în gol, absența ta ucide
Iubirea de pământ sau de văzduh,
E trist condeiul, rimele aride,
Versul ce-l scriu nu are niciun duh.

Când nu mă ții de mână mai rămâne
Doar lacrima pe orizontul mut,
Un pas bizar și drumuri fără mâine,
Aroma unui vis de început.

- Nu măsoara-n cuvinte depărtarea,
Rătăcitor prin vechiul labirint
Să vii la ceas târziu, urmând chemarea,
Lângă portalul mare, de argint.

Eu n-am plecat de-acolo niciodată,
În fiecare vis te-am așteptat,
Povestea mea-i atât de adevărată,
Iar caietul acesta fermecat

Îl torc sperând că poate-o să rămână,
Brodă cu fir de gând pe-un colț de stea
Poemul-n care ne țineam de mână
Sub cerul nopții blând de catifea.

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

Din volumul Din paradisul aproape pierdut -
Editura PIM Iași - 2015